

ХРИСТО ПОЩАКОВ КЛОПКАТА

chitanka.info

Градчето М. беше чисто и спретнато като повечето германски градчета. В него работеха и няколко дребни промишлени предприятия и каменни кариери, разположени в близост до минерални бани, чието обслужване и поддържане осигуряваше основния поминък на работоспособното население. Хотелиерството също носеше добри доходи. Жителите на градчето изглеждаха спокойни и носеха прилични дрехи, а лицата им бяха загладени и с добър вид. Но на фона на привидното благоденствие ставаха странни неща — от около месец безследно изчезваха хора. Полицията намираше захвърлени коли и празни апартаменти, а притежателите им повече не се появяваха. От страх да не урони туристическия престиж на М. местния вестник все още избягваше да прави публикации по въпроса. Броят на изчезналите нарастваше, атмосферата се нажежаваше, а шефът на полицията вече имаше неприятности с градските власти и спеше лошо.

Тези факти силно тревожеха и Рудолф Алтман — един от криминалните инспектори, заети с разследването на случаите, което за жалост досега не бе довело до определен резултат. Току-що беше пристигнало поредното съобщение, инспекторът бе събрал необходимия екип и се бе насочил към мястото на престъплението. Облегнат на предната седалка на колата до колегата си, който шофираше, той разсеяно наблюдаваше смяната на познатите улици.

След двайсетина минути те спряха пред стара и сива сграда, разположена в горните покрайнини на града. Рудолф измъкна от купето на колата почти двуметровото си тяло, стигна до високата дървена врата на входа пред него, огледа табелките на звънциите и натисна най-долния. Работната група около него застина в очакване.

— Кого търсите? — прозвуча домофонът.

— Вие ли сте портиерът? Полиция.

— Един момент.

Дочуха се стъпки и скоро пред тях се появи възрастен мъж с посивели коси. Изглеждаше по-интелигентен, отколкото изискваше сегашното му социално положение. Той веднага прецени обстановката и ги покани да влязат.

— Готфрид Мюлер — представи се мъжът на инспектора и се здрависа с него. После направи същото и с останалите двама от екипа.

Той ги поведе към втория етаж, извади връзка ключове и отвори масивна врата — типична за сградите, строени след кризата,

последвала първата световна война. Запали осветлението в коридора и ги въведе в просторно помещение, в което се намираха масичка с фотьойли около нея, цветен телевизор с музикална уредба под него, барче с напитки и чаши и няколко големи саксии с цветя. Подът беше застлан с персийски килим, в дъното на помещението се забелязваха две кресла с шахматна масичка между тях, поставени пред красива камина облицована с черен мрамор.

— Откъде притежавате ключ за жилцето? — попита по навик инспекторът.

— Вернер винаги ми го оставяше в период на отсъствие. Грижех се за цветята.

— Какво ви накара да ни повикате?

— Дългото му отсъствие, но най-вече съмнението, което се породило в мен. Той винаги ми казваше къде отива и кога ще се върне, а този път не спомена нищо. Само остави ключа и същевременно изглеждаше много напрегнат.

— Ако все пак се появи?

— Извинете, господин инспекторе, но имам вътрешното чувство, че това няма да стане.

— Какво знаете за Вернер Брюке?

— Беше търговски пътник, отдавна разведен. Знаех, че има две деца, които не се интересуваха особено от него. Почти всяка вечер гледаше телевизия, понякога играехме шах. Повечето пъти побеждаваше — беше член на местния шах-клуб. Рядко съм го виждал в женска компания, спомням си за две-три запознанства без траен характер. Веднъж седмично идваше чистачка. Доколкото зная, плащаше й добре. Това е всичко.

Мюлер замлъкна в очакване на нови въпроси, но за инспектора чутото бе достатъчно. Експертът по отпечатащи седеше на едно от креслата, беше привършил бързо с работата си и се прозяваше. Служебният фотограф се бе разположил в съседство с него и усърдно повтаряше прозявките му.

— Намерихте ли нещо интересно — обърна се Рудолф към експерта.

— Почти няма следи. Чистачката се е постарала да ги ликвидира. Останали са само по онова радиоапаратче, върху полицата на камината — посочи той черната кутийка с размер на длан.

— Изчезналият често ли го използваше? — насочи отново поглед инспектора към портиера.

— Вероятно при пътуванията. Никога не съм обръщал внимание. За какво друго? Тук се намира достатъчно добра музикална уредба.

— Интересно — промърмори Рудолф, обзет от скука. — Все пак ще го взема, ще ви оставя разписка.

Огледът на останалите помещения не доведе до нищо по-съществено. Полицейският екип безславно напусна мястото на съмнителното произшествие.

На следващият ден Рудолф Алтман посети шах-клуба. След проведените разговори установи, че единственото, което можеше да допринесе за следствието, бе фактът за честото партньорство на шах на Вернер с някой си Герхард Волхов. Впоследствие се оказа, че последният притежава полицейско досие, а по радиоапаратчето се намериха следи от неговите пръсти. Никой от присъстващите в шах-клуба не си спимняше дали Вернер Брюке го е носил със себе си, а вдигането на шум на това място не беше за предпочитане. Следователно двамата вероятно се бяха срещали някъде другаде. Започваше да става интересно, защото преди няколко седмици изоставената кола на Герхард Волхов бе намерена в близост до каменните кариери. От него нямаше и следа, той също можеше да бъде записан в списъка на безследно изчезналите.

След разпита на свидетели новата предполагаема жертва се оказа бездетен вдовец, навиците му показваха учудващо сходство с тези на Вернер Брюке. И двамата бяха на средна възраст, живееха самостоятелно, бяха наели една и съща чистачка, рядко се срещаха с жени, имаха по един-двама приятели и като че ли единственото им развлечение извън собствените им домове беше посещението на шах-клуба. Герхард Волхов бе изчезнал няколко дни преди Вернер, един от съседите му случайно беше видял радиоапаратчето в неговите ръце. Защо го бе оставил на Вернер? Дали не го беше забравил при някое посещение на същия? Съществуваше ли някаква връзка и с останалите случаи?

Инспекторът реши да провери догадките си и скоро полицейският инспектор поднесе изненада. Седмица преди Герхард Волхов да бе изчезнал, братовчедът му Волфганг Хонер — ерген на средна възраст, художник със самостоятелно жилище, също с

неустановени постоянни връзки с нежния пол, ползващ услугите на същата чистачка — някаква емигрантка от Азия. Тя присъствала на последната среща между двамата братовчеди, но не разбирала добре езика, освен това ѝ пречел шума на прахосмукачката. Все пак нещо ѝ направило впечатление: двамата говорели необичайно тихо и когато Герхард си тръгвал, Волфганг му връчил някакво радиоапаратче.

Рудолф Алтман взе лист хартия, замисли се и написа: чистачка — радиоапаратче — Волфганг Хонер — чистачка — радиоапаратче — радиоапаратче — Вернер Брюке. Три от елементите в схемата съвпадаха — чистачката. Но слабограмотната чужденка интуитивно отпаднаше от възможните подозрения. Каква беше ролята на миниатюрното уредче? Защо изчезналите го предаваха един на друг? Или освен него и чистачката съществуваше трети, по-важен елемент, останал неизвестен? Рудолф реши засега да се задоволи с пощателната проверка на единствената оставена засега следа — радиоапаратчето. По-нататък може би щеше да се натъкне на нещо поинтересно.

След около два часа то отново се намираще в ръцете му заедно с протокола от експертизата. Закрючението гласеше: серийно производство на фирмата „Сони“, средновълнов и УКВ обхват, изход за слушалки, няма вътрешни преустройства на стандартната схема, дадена от производителя". Нищо повече.

Досадата нарастваше. На връщане от работа инспекторът се отби в бирарията под собственото му жилище и след като го обслужиха, се зае с изследването на пяната, която преливаше над бирената халба. Усещаше главата си празна, лишена от конкретни мисли. Тъпченето на следствието го бе изморило, очакваха го бъдещи неприятности с шефа му.

Когато достигна до леко замъгляване на съзнанието, плати, излезе навън и влезе в съседния вход. Все още държеше в ръка ключовете, използва ги за да отвори вратата на апартамента си, после вместо да ги сложи във външния джоб на сакото, машинално ги пъкна джоба на шлифера. Без да го съблича, той влезе в хола, отпусна се на едно от креслата, не запали осветлението, извади ги и продължи да ги премягта в ръка. Не вървеше, по дяволите, съвсем не вървеше.

По някое време ръката му се промъкна към дъното на джоба на шлифера от лявата му страна и докосна твърдото телце на

радиоапаратчето. Кой знае защо го бе напъхал там, преди да излезе от кабинета си. Пръстите му машинално отпуснаха ключовете, обхванаха го и го изтеглиха навън. Един от тях случайно докосна копчето за включване и скалата на малкото уредче светна.

— Добър вечер, господин Алтман — дочу се глас с басов тембър и полутъмната наоколо сякаш се сгъсти. — Надявам се, че сте в добро настроение.

Инспекторът се стресна и увеличи звука.

— Да поговорим, ако нямате нищо против — продължи усиленият глас, излизащ от репродукторчето. — Наричайте ме Хуберт Франк, ако това ви харесва. Не се учудвайте, апаратчето в ръцете ви осъществява двустранна връзка.

— Но експертите... — промърмори Рудолф, без да се доизкаже.

— Слаба квалификация, придружена от недостатъчна подготовка на персонала. Основните схеми на уреда са вградени в материала на печатните платки и можеха да бъдат открити чрез прост рентгенов анализ, а не с повърхностен оглед. Обяснението е съвсем елементарно.

— Кой сте вие? Кого представлявате?

— Съществен въпрос. В известен смисъл съм шеф на фирма. За повече подробности — само насаме.

— Доста мъгляво, но вероятно свързано със зачестилите изчезвания на хора. Живи ли са?

— Разбира се, господин Алтман. Те доброволно пристигнаха при нас. Сами, в прекрасно здравословно състояние.

— Къде се намират?

— Искате прекалено много. Интересите на фирмата забраняват достъпа до информация на този етап. Но всъщност може да се споразумеем на четири очи. При известни условия, те могат да се завърнат.

— Не разбирам. Първо сте ги отвлекли, после предлагате сделка.

— Да. Въпреки, че те пристигнаха по собствено желание. Паричните знаци, измислени от финикийците, все още не са за пренебрегване и продължават да се ценят от нормалните граждани.

— Претендирате ли за откуп?

— Може би, господин Алтман, може би.

— Отново говорите с недомлъвки. Защо решихте да рискувате с полицейски служител?

— Нищо не рискуваме. Или ще се договорим с вас, или няма да стане. Смятаме, че на представител на властта винаги може да се разчита. Но без номера. В случай на успех, сигурно ще получите повишение.

— И ако не приема?

— Ваша работа. Ще потърсим други посредници.

— Какви са условията?

— Най-сетне добър тон. Обясних, ще ги изясним лично и по възможност веднага. Ще вземете апаратчето, ще се настаните в собствената си кола и ще се насочите към близката кариера. По пътя ще получите допълнителни указания. Никакво оръжие, никакви хитрини. Прочели сме достатъчно полицейски романи, забавно и просто написани. Давам ви две минути, за да помислите, не изключвайте радиото. Даваме гаранции за живота ви, не се страхувайте.

Инспекторът се напрегна, премисляйки възможните варианти в необичайната ситуация. Беше ясно, че неизвестните похитители притежават достатъчна осведоменост. Накрая дългът надделя и той реши да играе открито.

— Съгласен съм — потвърди пресипнало.

— Тръгвайте тогава! — насмешливо нареди басовият тембър.

— След петнайсетина минути шофиране последните градски постройки престанаха да се мяркат край пътя.

— Достатъчно, спрете! По-нататък ще продължите пеша.

Рудолф Алтман се подчини, обзет от вътрешно негодувание. Загаси светлините и излезе навън. Нощта беше тъмна и влажна, звездите бяха закрити от гъсти облаци.

— Сега продължете надясно, между дърветата има пътека! — последва нова заповед. — Светлинен лъч ще маркира пътя ви.

На десетина метра отпред се появи тънко синкаво снопче като от джобно фенерче. Рудолф тръгна след него, по някое време му се стори, че различава неясна фигура. След няколко минути внимателно пристъпване пред него възникнаха контурите на нещо като барака.

— Пристигнахте — разнесе се гласът от уредчето в ръцете му. — Почукайте на вратата и отворете! По-смело, не се страхувайте!

Ярката светлина на вътрешността го заслепи, после нещо еластично се усука около ръцете му и ги стегна. Едва сега очите му се

приспособиха и трескаво заоглеждаха обстановката. Подът, стените и таванът блестяха с метален блясък. Зад полукръглия пулт стоеше същество с гола глава, огромни очи и зеленикава кожа. На мястото на носа му зееха два малки отвора, не беше човек. Кожата на инспектора настръхна.

Това не влизаше в уговорката, вие сте мошеник! — успя да каже задавено.

— А вие глупак — отвърна съществото зад пулта и в процепа на устата му се мярна оранжев език. — Не се различавате от останалите.

— Какво възнамерявате?

— Нищо особено. Ще ви дадем възможността да си изкарвате прехраната, само че на съвсем различно място. Дори ако пожелаете, ще ви създадем условия за размножаване. Изглеждате годен и здрав за целта индивид.

— Дължите ми обяснение! — изкрещя Рудолф, настръхнал от нерви.

— По-спокойно, ще запазим животеца ви. Нашата фирма не търгува с трупове, а вие сте строен, добър екземпляр. Дисциплиниран сте, свикнали сте да изпълнявате служебните си задължения, ще създадем нужните условия, за да се проявите в новата си професия.

— Не разбирам, говорете по-ясно.

— Наемаме ви на работа. Ще работите за благо на нашата цивилизация.

— А ако не желая?

— Невъзможно е, ще ви принуди чувството за самосъхранение. За разлика от останалите индивиди на вас се предлага работа от клас „А“. Например портиер в престижен хотел.

— Вие сте луд. Това е насилие.

— Зависи от оценката на моралните критерии. Ценностите на вашата цивилизация нямат стойност за нас, а те водят до елементарно поведение — също като при малките животинки, които ви създават толкова неприятности. Мисля, че се наричаха мишки и в отношението към тях проявяваме еднакъв подход, тъй като линията на поведение е обща. Какво правите, за да ги хванете и унищожите? Снабдявате се с примитивно съоръжение, наречено капан, слагате вътре парченце сиренце, после „хлоп“ и готово. Използвате вроденото любопитство на тези животинки, които обичат да се завират навсякъде.

Ние извършваме същото. Вземаме примитивно уредче, издаващо звуци, също го подхвърляме и дори няма нужда да правим капани. Собствената ви наивност и любопитство сами изграждат мрежите си и се оказват тук, в камерата за телепортация. Всъщност нямаше да се занимаваме с вас, ако не съществуваше модата. Жителите на Жигел смятат за по-престижно да бъдат обслужвани от същества от други планети — те не обичат автоматите. От ваша гледна точка постъпваме хуманно. Вие унищожавате дробните симпатични животинки, а ние в повечето случаи ви запазваме — унищожаваме само ленивите. Това е всичко, господин инспекторе. Съветвам ви да изпълнявате бъдещите си задължения с подходящо усърдие.

— Вие ни третирате като роби! — възнегодува Рудолф.

— Въпрос на развитие. Доколкото познавам смешната ви история, не сте се отнасяли по-различно с американските индианци, да не говорим за африканските негри. Прости отношения между по-развита и по-неразвита цивилизации.

— Било е отдавна, сега всичко е променено!

— Сега ли? Емигрантски закони, зелени карти, неиздаване на визи за някои и така нататък. И всеки слугува на някого, променена е само формата. Колкото до робите, наречете се както щете, може би „гастарбайтер“. Не зная дали за в бъдеще жигелиянската мода ще се промени, но засега е такава. Достатъчно разговаряхме! — промъкнаха се метални нотки в басовия му тембър. — Застанете в средата на помещението, ще бъде по-добре да го направите доброволно.

Рудолф Алтман се олюля и направи крачка. След миг се озова в същото на вид помещение, може би малко по-обширно. Зад идентичен полукръгъл пулт стоеше идентичен представител на същата раса, но с доста по-свиреп вид.

— Пристигнахте — отбеляза той безразлично. — От тук през вратата вдясно. — Събличате дрехите си, преминавате през дезинфекционната камера, получавате нови, преминавате през инструктаж и се отправяте на работното си място — с наша помощ разбира се. За да нямате бъдещи неприятности, проявявайте нужното усърдие. Тръгвайте, господин Алтман, не се бавете. И забравете за Земята, спомените само ще пречат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.